

да ги замайвамъ. Тъ горки-тъ тичяхъ като луде подиръ ми. Чясто азъ отивахъ да си гледамъ на врачкъ за кой ще ся падне на честь-тъ ми. И наистинъ, кой-то ми ся падаше, се пакъ той даде Господъ да ся вѣнчѣ съ мене. — Ахъ! колко ми бѣше драго, като станяхъ млада булка! Ей, отъ радость азъ бѣхъ нито на земѣ-тъ, нито на небе-то. — Да ти гледамъ, баби, на бобъ, да видимъ какъвъ ти сѣ пада на честь-тъ (изважда бобъ отъ джова си и гледа). Пада ти ся, рожбо, единъ младъ высокъ, възчерничкъ, черноокъ, веждещъ, носясть, дълголикъ, сладко-думень и пѣргавъ. Такъвъ ти е на честь-тъ.

Райна.

Какъвъ грозень! той мѣза съще на Самуила,

Тулла.

Ей, пиле! кой е побѣгнълъ отъ честь-тъ си, та и ты да побѣгнешъ. Какво-то ти е писано, то ще бѣде. Сега ти ся струва, че е грозень, нъ кога ти ся распали сърдце-то и душа ти пожелае либе, ще ти ся хареса, и се съ него ще савувашъ.

Райна.

Съ кого.

Тулла.

Съ кой-то е на честь-тъ ти.